

Een Weerzien.

zwak en droomerig meisje, den invloed gevoeld van een sterke, vastberaden, kloekwillende vrouw, die was geworden haar éénige vriendin.

Ze zag zich opeens terug in de studeerkamer van Emma van Bosch, een Septemberavond. Ze wist 't droevig stuk leven, dat Emma achter zich had. Haar verloofde, een jonge man, was in Indië ziek geworden, had zijn stervend lichaam opgehouden met de grootste wilskracht en was denzelfden dag, waarop hij in Arnhem was aangekomen, zijn handen in de hare, gestorven.

Een verwondering was 't eerst voor Marie geweest, toen ze Emma over dit droeve gebeuren hoorde spreken, als was 't een ander overkomen. En geen wegdwingen van smartlijke herinneringen was 't, want Emma's ziel lag open voor een ieder, omdat zij waar wilde zijn, altijd waar en oprecht, voor haarzelf en voor anderen. Dien Septemberavond was 't Marie geopenbaard, vanwaar dat kalme bepraten van geleden bloed-eigen smart.

Ze zat tegenover haar en staarde naar 't intelligente gezicht, dat aandachtig gebogen was over de boeken. Emma zag op en glimlachte tegen Marie, die 't boek waarin ze las in haar schoot had laten glijden en nu mijmerend voor zich uitkeek. En lachend zei ze:

— Zit je weer te droomen? Waaraan dacht je nu? Biecht eens op. . . .

— Ik dacht, ik dacht: hoe is 't toch mogelijk dat een meisje met zóóveel belangstelling, zóóveel aandacht kan zitten turen in een dik, zwaar Duitsch werk. . . . Over staathuishoudkunde? Verveelt je dat nou heusch niet?

— Ja, over staathuishoudkunde. En of 't mij verveelt? . . . Studeeren is heerlijk, in mijn oogen tenminste. De een is zus, de ander zoo. Ik ben ook anders geweest, zooals jij een droomster, met nu en dan eens het genietend lezen van een gedicht of romannetje. Dat is nu luxe voor me, gereserveerd voor Zon- en feestdagen, een extraatje! . . . Zóó was 't. . . vóór 't sterven van Johan. . . . Wat ben ik veranderd! 't Is of die tijd eeuwen ver in 't verleden ligt, de tijd toen ik urenlang kon liggen droomen in een tuinstoel, starend, aldoor maar starend naar 't gehip van musschen over 't kiezel voor me. . . . En Johan vond dat wel aardig, hij

hield wel van zoo'n dwendend meisje. . . . O, als hij mij nu kende, als hij nog leefde, wat zou hij mij „grof en onvrouwelijk” vinden! Ja, dat zouden zijn woorden zijn. Een meisje, zie je, dat was in zijn oogen iets fijns, iets zachts, iets dat héél voorzichtig moet behandeld worden en zichzelf ook héél voorzichtig moet behandelen. Geen grove dingen mag ze aanraken, met haar handen niet, want die moeten teer, blank en souple blijven, en met haar hersens ook niet, . . . geen zware vermoeiende studie, wél losse, lichte, vlinderige dingen, een „lief” gedicht en droomerij. Zóó vond hij een meisje mooi, en ik deed mijn best zoo te blijven, teer en wuft en luchtig. . . . O, hoe barbaarsch toch, dat idee van hem: de vrouw, het meisje, een luxe- ding, een kostbare Japansche vaas of zoo iets, hoe barbaarsch, dat idee, al was 't verheven in zijn oogen. Hoe ver sta ik nu van hem af en van mijn eigen denkbeelden toen! Hoe zou ik nu een man die zóó dacht, kunnen minachten. . . . Maar toen, o God, Marie, wat heb ik geleden om Johan z'n dood! Dagen zat ik stil, de handen in den schoot, voor me uit te staroogen, in mijn kamer. Of ik maakte het er half-duister, de jalousieën en gordijnen dicht, zoodat soezerig en gesmoord de geluiden van straat tot me kwamen. Dan ging ik in bed liggen, bovenop de dekens, languit, de oogen strak gericht naar boven, tot eindelijk de tranen begonnen te vloeien en bevochtigden mijn wangen en 't kussen. En dan opeens geklop op de gesloten deur: Of de juffrouw even beneden kwam, mevrouw die of juffrouw die wou haar zoo graag eens spreken. . . . Dat *spreken* was 't zoogenaamde troosten. O, dat troosten van mensehen, die je niet liefhebben! Dat onhandige, lompe draaien van woorden, die niet zacht beroeren je leed, maar er schampend tegen stooten. Een enkele vriendin, die snikkend je handen drukt, je kust en zegt: Kind, ik kan je niet troosten, hier is geen troost voor, maar ik lijd met je mee, je weet 't wel. . . . Zoo'n woord doet je dan een oogenblik goed. En ook zijn heerlijk de uren van geheel-vergeten door slapen en droomen. . . . Maar dan 't wakker worden in de vreeselijke realiteit, in 't scherpe, ware morgenlicht, als 't